

ΠΡΟΣΩΠΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Μικρή παρεκτροπή με το «άνοιγμα» της χρονιάς. Στο κέντρο τα πρόσωπα – λάθος. Στο κέντρο το έργο, αλλά ένα ρίπισμα φωτός βγάζει για μια στιγμή τα πρόσωπα στην επιφάνεια, όποιος προφτάσει βλέπει. Ύστερα θα ξαναχαθούν, πιο μακριά ακόμη και απ' όσο νομίζετε και απ' όσο πιστεύω. Με κάτι τέτοιες εξαφανίσεις των άλλων, στήνει κανείς τη δική του μυθολογία.

[...]

Για τέτοιους λόγους λέω να προστατεύσω όσο μπορώ την αμοιβαία άγνοια που μας «συνδέει» με τον Ζήση Σαρίκα. Το όνομά του το γνωρίζω επίσης εδώ και είκοσι χρόνια, τελευταίως το ταύτισα και με πρόσωπο: διαπίστωσα ότι από τους διαδρόμους της Φιλοσοφικής το '90, ως τις ταβέρνες και τα καφέ δίπλα στη δουλειά μου, οι δρόμοι μας διασταυρώνονται περίπου κάθε μέρα. Για το τιτάνιο μεταφραστικό του έργο, με κορύφωμα τα άπαντα του Νίτσε, που κυκλοφορούν αθόρυβα από τις εκδόσεις Βάνιας, έγραψα ήδη στην πρώτη φθινοπωρινή Παράλλαξη, κι επιμένω ότι είναι εκδοτικό γεγονός βεληνεκούς που θα σήκωνε δια βίου εξαργύρωση. Εξίσου ήσυχα, ο Σαρίκας κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πανοπτικών μια σειρά από σύντομα πεζά, μια δυο σελίδες τα μεγαλύτερα, με τίτλο «Μακριά απ' τον κόσμο», και μαζί επανεκδίδει τα προ δεκαετίας ανάλογα «Ψίχουλα». Η ακρίβεια και η αποτελεσματικότητά τους είναι τρομακτική – κυριολεκτώ: αρκεί να έχεις διερωτηθεί μια φορά πώς αποτρέπεται η φθορά των λέξεων, το βούλιαγμα από το χρόνο και το συναισθηματικό φορτίο τους, και τρομάζεις από την άνεση που ο Σαρίκας προσπερνά τέτοιους κινδύνους. Θα τον προσπεράσω βιαστικά την επόμενη φορά που θα τον δω στον δρόμο. Θα τον κρατήσω μακριά απ' τον κόσμο μου, μην προστεθεί κι άλλη φθορά σε αυτήν που καταργούν οι λέξεις του.

Γιάννης Κοτσιφός,
περιοδικό Παράλλαξη, τχ. 145, Οκτώβριος 2008